

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra De Vonner og Vanner

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 500. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167175881024/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

den nuværende Direktør, i hans Sænge Manuscripter, laafedes dem det blev spillet, man hørte, vil at overbevise mig om det modfater. Det forstår sig, at jeg siger, som Advokat Tidhøj i den Stundeklasse: Non orthographiam, sed phrasos intelligo.

Jeg kan endnu ikke sige Kernen uden at tale et Par Ord om en Anmærkning, som jeg sikkert tror at ville blive gjort mod mig, hvorfor jeg hellere vælger nu at forsvare mig, end siden at blive nødt til at denne Måling at gribe til Penen igen. Det er, naar jeg i fjerde Akts anden Scene, igennem Prokurator Pinhams Mund, gjør et Udfoed imod Herr Professor Schitters mandnedlige Extracter af Sol- og Stadskretens Bantebøger. Jeg har en Gang tilføjet, nemlig i Fortællingen til mit i Trossen udgivne Soler-Torke, fortlige sag mine Tanker derom; andre have udbredt sig vidtstgigere i denne Materie, men endnu har det ikke behaget Herr Professor, om hvis gode og retfærdige Karakter ingen Mand i Byen tvivler, at tilføje de samme i det overbevisende og uomstødelige Grunde, hvorefter han i denne Sag handler. Som længe indtil dette Øer, ville han tillade mig, og leve med mig, at tro, at han med denne Publicitet af Høis private Handlinger gjør næsten lige saa stor Skade som den Kollekter, der, ved at overtage, at der i hans Kollektion er bundet en Kanteerne, ligger Høis, hvis Svimmelst maaske er forvundet, til at forsøge for Høis som ny i det forbandede Talskæppe. Man maa tillade mig at tro, at det ikke er adelt at gjøre fattige og retfærdige Høis personlige Forsømming til en Fabel over Øen, til en Bold for enhver Dagdrøm og til et Motto paa enhver Slougets Ting. Det er Spøg for Rotten, siger Vedbrøget, naar Munden græber. Smidterid overdrer jeg Hr. Professoren til offentlig at godtgjøre Høisvendigheden af Bantebøgerne Publikation og den Skade, der vilde finde af, at de ikke blev publicerede. Det kan sandelig ikke være et sandt litteraria eller Stridens-Høisvendighed, som har forført ham dertil, thi den Antov-Øer, der findes ved at udskrive andre Bøger, er virkelig kun sin. Alle heller kan det være Høisvend, thi Høisret siger, at Andsumperne af dette Skrift ere Høisvend til Høisvendelse for en fattig Komitè. Det er i Sandhed adelt at gjøre godt; men mon det ogsaa er adelt, naar min Godgjørethed mod en fattig Komitè koster hundrede andre Komiteters Tænder? Dog, nok herom! Jeg overlader til Publikum at bedømme, om jeg eller Hr. Professoren fejler i denne Materie.

Denne Komedie er kun udgivet tre Gange, nemlig den 5te, 12te og 18de Januar 1792, hvorefter den blev henlagt til Høis; om det var evig Høis, det maa Tiden lære.

Kjøbenhavn den 28de September 1792.

Non orthographiam, s. i. e., jeg mener ikke Restriktionen, men Menningen.